

4

RIO DE JANEIRO

O osmačtyřicet hodin později si Juan hověl na zadním sedadle rychlého motorového člunu, jako by pokračoval v dovolené. Paže měl rozpražené a na tváři široký úsměv. Jeho uvolněná poloha neprozrazovala nic z adrenalinu, který mu jako před každou misí koloval v žilách. Jeho pohled přešel dvojici strážců, která ho stoicky pozorovala z přídě člunu. Pod saky obleků se jim rýsovaly pistole, ale pro něj neznamenal ohrožení. Zatím ne. Zatímco si v duchu procházel detaily operace, navenek předstíral, že se kochá nádherným výhledem na Rio.

Právě křižovali záliv Guanabara s přístavem o rozloze sto šedesáti čtverečních mil, jenž obsluhoval druhé největší brazilské město. Po jeho pravici na vrcholu hory Corvocado natahovala nad městem paže obří socha Krista Spasitele. Ještě blíž stála Cukrová homole, monolitický žulový vrcholek tyčící se do výšky čtyř set metrů nad vstupem do zálivu, a maličký ostrov Ilha da Laje s opuštěnou pevností ze sedmnáctého století. Kromě nich viděl Juan také tři různé námořní základny a most Rio–Niterói, který se táhl přes přístav v délce osmi mil. Jejich člun mířil k obří luxusní jachtě jménem *Dragão*, jež kotvila mezi nimi a mostem.

„Zdá se, že párty už je v plném proudu, *mi amigo*,“ prohodil Juan se silným španělským přízvukem k Eddiemu Sengovi, Američanovi čínského původu, který seděl vedle něj. Pokynul přitom k davu hostů tančících v bikinách a plavkách na rozlehlé, šedesátimetrové zádové palubě jachty.

Eddie přikývl a odpověděl: „Škoda že se nemůžeme přidat.“ Mluvil sice anglicky, ale podle jeho výslovnosti musel každý posluchač usoudit, že jeho mateřskou řečí je mandarínština. Ve skutečnosti se Eddie narodil a vyrostl v Čínské čtvrti na Manhattanu.

Oba byli v přestrojení. Juan byl díky hnědým kontaktním čočkám, tmavým vlasům a falešnému baňatému nosu k nepoznání. Eddie, o něco menší a šlachovitější než Juan, byl také bývalým agentem CIA, který strávil celé roky na tajných operacích v Číně. Momentálně měl obočí protnuté jizvou a upravenou kozí bradku.

„Zapomněl jsem si plavky,“ poznamenal Juan. Stejně jako Eddie na sobě neměl plážové šortky, ale elegantní na míru šitý oblek. Navzdory vánku se dusil ve vlastní šťávě, protože pod pražícím poledním sluncem bylo vedro a dusno.

„Dal bych si něco studeného a alkoholického,“ řekl Eddie. „*Caipirinha* by mi teď přišla k duhu.“

„Pak tě na ni pozvu.“

Brazilský národní drink pro ně momentálně nepřipadal v úvahu. Ne teď, když je čekala schůzka s jedním z nejmocnějších obchodníků se zbraněmi v Jižní Americe.

Juan a Eddie si na návštěvu nesměli vzít žádné bodyguardy ani asistenty. Na rozkaz majitele *Dragão* Ricarda Ferreiry směli přijet pouze oni dva.

Motorový člun přirazil k plošině na zádi. Juan a Eddie naskočili na jachtu, kde je přivítal Brazilec v khaki kalhotách, sandálech a rozepnuté hedvábné košili, jež odhalovala ploché břicho a holý hrudník. Muž se podíval na strážce, kteří mu přikývnutím potvrdili, že oba hosté byli důkladně prohledáni a nemají u sebe ani zbraň, ani odposlouchávací zařízení. Telefony museli odevzdat hned v přístavu.

Ricardo Ferreira se na dvojici usmál. „Pánové,“ oslovil je vynikající angličtinou, „čekal jsem vás až za půl hodiny. Ale odpadla mi jiná schůzka, takže si na vás rád udělám čas.“

Potrásli si rukama a Juan promluvil: „Pane Ferreiro, moc rád vás konečně poznávám. Mé přátele v Kolumbii vaše pozvání nesmírně potěšilo.“ Juan hrál roli Jorgeho Gonzáleze, zástupce kartelu Bocas, který byl jedním z největších světových dodavatelů kokainu.

„Stejně jako moje přátele v Šanghaji,“ dodal Eddie. „Množství produktu, který potřebujeme dovážet, exponenciálně roste. Doufám, že nám můžete pomoci vyřešit naše logistické problémy.“ Vystupoval nyní jako Čchen Lu, zmocněnec jednoho z největších pašeráků heroinu v Asii.

„Myslím, že mám pro vás oba přesně to pravé,“ rozzářil se Ferreira. „Můžu vám říct hned, že cena za to, co vám nabízím, není malá, ale jakmile to uvidíte, jistě se mnou budete souhlasit, že to stojí za každý váš dolar. Následujte mě, prosím.“